

ירושלים בלי הפסקה

במוצאי שבת 28.8 יתקיים בירושלים אירוע בידורי גדול לסיום הקיץ ולנעילת שבוע בירת הנוער 2010 שהתקיים בעיר, בחסותה ובארגונה של עיריית ירושלים. בכל רחבי העיר יתקיימו פעילויות ואטרקציות שונות, אך האירוע המרכזי ייערך בנגן סאקר ויימשך לתוך הלילה. הוא יכלול מרתון סטנד אפ, מרתון סרטים, גמר תחרות אקסטרים לקבוצות, מסיבות נטולות אלכוהול וכן הופעות של מבחר אמנים. ברשימה: אקסום, דודו אהרון, SKAZI LIVE מארחים את מופע הארנבות של ד"ר קספר (בתמונה) ועוד. הכניסה לכל האירועים והמופעים - חינם.

ביקורת סרט נחום מוכיח

אקשן משוחזר וממוחזר

צוות לעניין/ בימוי: ג'ו קרנהאן/ ארה"ב 2010, 117 דקות

לא ממש נכנסים לנעלי המקור. צוות לעניין

הקיץ הקולנועי-מלפפוני הזה, וצריך אולי גם לש- אול: מה השתנה ביחס לקודמיו? רוי מייחזרים וחזרה להצלחות עבר. די אם נזכיר את 'קראטה קיד', שבו מנסה ג'ידן סמית' להחזיר את עטרת ראלף מאצ'יו (ששי חק את הדמות במקור, בשנות ה-80), ליושנה, ואת 'בלתי נשכחים', מאמץ מרוכז של קולנוענים-מפיקים ישראליים בהוליווד (אבי לרנר, דני דימבורט, בועז דוידזון) לקבץ את נידחי כל סרטי הפעולה, ובראשם סילבסטר סטאלון (גם כבמאי), כולל מפגש היסטורי קצר וחד-פעמי עם המושל ארנולד שוורצנגר, לעוד משימת אקשן.

אבל מכונת הזמן הממוחזרת לא עושה חסד עם ניי-סיונות העלאתו באוב של עידן קולנועי מפואר ותוצרי, מוצלח ככל שיהיה, ולמרות שהקופות די מאירות פנים למיזמים הנ"ל, והסרטים שצוינו אינם אלא פלופים מה-דהדים מבחינת איכות. פה ושם אפשר למצוא בהם כמה רגעי חסד, אבל לא יותר מזה. זהו גם דינו של 'צוות לעניין', סרט ששואב את תהילתו מהצלחתה של סדרת אקשן אייטיזית מצליחה. במרכז עמדה חבורת אנשי צבא אמריקנים מיומנים, שעברו על חוקי הצבא ומבוק-שים כעבריינים. עקב זאת הם יורדים למחתרת ומבצעים סדרה של משימות נועזות, בשירות הצדק.

על פי אותה נוסחה עובדת גם חבורת 'צוות לעניין' - הסרט, המועתקת כמעט אחד לאחד מהסדרה. בראשה עומד חניבעל סמית' (ליאם ניסן), אסטרטג משימות מחונן, ולצידו החברים טמפלטון 'פייס' פק (ברדלי קופר), איש כלבו המשיג לצוות את כל אשר הם זקוקים לו, בי.איי. בראקוס (קווינטון 'דמפייג' ג'קסון), הנהג והשרירן האימתני של הצוות, והמ'אוולין' מוד' מרדוק (שרלטו קופלי), הטייס של הצוות, שהוא מטורף עם קבלות.

אנשי החבורה חוזרים ממשימה בבגד, אך עד מהרה שוב מוצאים עצמם בקלחת של פעילות, כשהם נרדפים על ידי צ'ריסה סוסה (ג'סיקה בייל), אשת מפקדת הצבא שיש לה עניין רומנטי ב'פייס' וגם לו בה. ועדיין, היא אמורה להביא את החבורה לדן. מי שמתחקה על עקבותיהם אף הוא הינו סוכן ס.א.איי מסתורי בשם לינץ' (פטריק ויילי-סון). סמית' ואנשיו, שהושמו מאחורי סורג ובריח, מצליחים כמובן להימלט משם, ואז יוצאים לשחרר את מרדוק מה-מוסד לחולי נפש אליו הועבר. עם איחודם מחדש, יוצאים החברים למסע חובק עולם, בו כולם מתחמנים את כולם בעוד סוסה ולינץ' מנסים לשים ידם על גלופות יקרות לביטחון המדינה, שנמצאות בידי חניבעל סמית'.

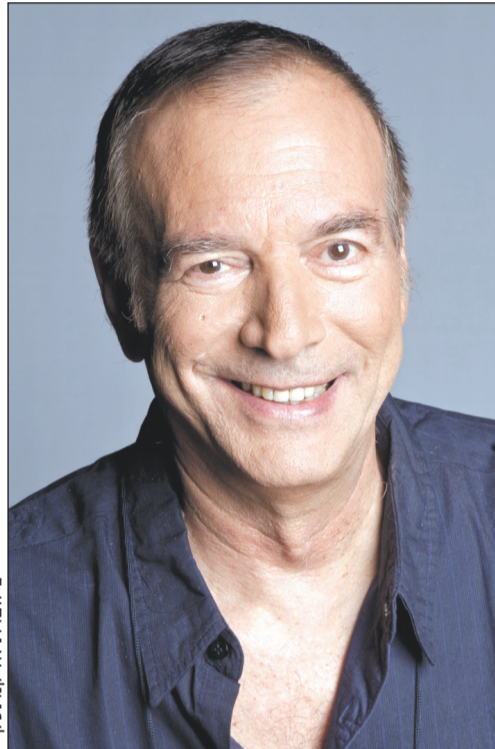
אפילו כמסמך מעורר נוסטלגיה, הסרט לא משיג את אף אחד מיעדיו. אין בו ערך מוסף אירוני לסדרת שנות ה-80, והיוצרים העכשוויים לא חשבו על מימד רטרוס-פקטיבי כלשהו, להוציא כמה מטבעות לשון שהושאלו מהמקור. פרט לכמה גיגים משעשעים בקטנה, הסרט ממש לא מצחיק, ואת האפקטים והפיצוצים שיש בו אפשר לראות בים של סרטים הוליוודיים אחרים.

וגם כשמציבים אחד לאחד את הצוות המקורי לעו-מת החיזיים העדכניים, כף המאזניים נוטה בבידור לצד הוותיקים. ניסן בעל הסיגר לא מתקרב לקלאסה שהפגין בזמנו ג'ורג' פפארד כחניבעל, וגם קופר 'ג'קסון וקופלי לא ממש נכנסים לנעליהם המקוריות של החברה מפעם: דווייט שולץ (מרדוק), מיסטר טי (בראקוס) ודירק בנדיקט ('פייס'). הסדרה הפכה לסוג של קאלט, הסרט לא בכיוון בכלל.

מחזאי מחשמתל

דני רדלר אמנם נשוי לשחקנית חגית בן-עמי, אבל בעיקרון הוא 'רק' איש תאורה, כולל בתיאטרון. ב'פותחים במה' של 'בית לסיף' הוא נחשף כמחזאי, וגם פרסם לא מזמן רומן ביכורים, 'משחק כיסאות'

יעקב בר-און

צילום: דניאל קומיטקי

"התאורה מחברת בין הצופה שיושב באולם לבין המתרחש על הבמה". דני רדלר

תחים במה' מאשר להמשיך להיות מעין שחקן ספסל בקאמרי'.

הבטיחו לך משהו מ'בית לסיף'?

"לא ממש, אבל להם יש כעת הזכות להמשיך עם ההצגה בעקבות הפסטיבל. בינתיים זה מעו-רר אצלי עניין רב לראות את הדמויות שיצרת קורמות עור וגידים על הבמה".

עוברת עליך שנה מעניינת: תחילה הופעת רומן הביכורים שלך, 'משחק הכיסאות', ועתה מחזה בכורה.

"הספר גורם לי הרבה נחת לאחר שתגובות הקוראים הן יוצאות מהכלל ויש שמזדהים עם הדמויות שם".

אבל הוא רחוק מלהיות רב מכר.

"אכן, הייתה בעיה של יחסי ציבור. לא פשוט להידחק בין גדולים, לאחר שהספר הופיע בגווי-נים, הוצאה קטנה".

לפי הכתוב על עטיפת הספר, משחק הכי-סאות בין גיבוריו ראשיתו במשחק כזה בבית הספר העממי. משהו אוטוביוגרפי?

"בסופו של דבר, כל אחד כותב לפחות קצת מעצמו - מכאן הנגיעה בכלכלה - ומשלב את חלומותיו. לקחתי כמוטיב את משחק הכיסאות שאנחנו מכירים מילדותנו, כשכל פעם נגרע כיסא אחד. מה שרציתי להראות ברומן הוא עד כמה אדם מוכן לדחוף את חברו כדי להשיג את הכיסא שמתמודדים עליו".

אחד משלושת החברים המתמודדים על הכיסאות היית אתה?

"זה קורה לכולנו. כל מי שמנסה להשיג קצת יותר, חייב לדחוף. אין ברירה, העולם צפוף".

גם בביזנס?

"ועוד איך! זהו עולם אכזרי שלעתיים משול בעיניי כשדה קרב. אני לא אחד שיושב בשקט ומחכה שידחפו אותי...".

כילד, קראת ספרים?

"בילדותי ברמת גן קראתי כל ספר שהזדמן לי-די. זה היה בסדר עד שהבאתי הביתה ספר שירים של אורי צבי גרינברג, ששיריו עשו לי משהו. עד היום זכור לי המכת הנזעם בגלל זה שחטפתי מאבי

אשר בשבילו בן גוריון היה המשיח".

מסכת חייו של רדלר עד התבססותו לא הייתה קלה. בן 13 היה כשאמו נפטרה ממחלה וזמן לא רב לאחר מכן נפטר אביו משרון-לב. את השירות בנח"ל (שיש לו הד בספרו) העביר בקיבוץ כפר רופין ומשם המשיך לקיבוץ אחר, האון. בהמשך חווה שכול, כשאחד משני אחיו נפל במלחמת יום כיפור, וגירושין נמהרים. מהקיבוץ שבר העירה. מתוך כוונה לל-מוד באוניברסיטה, הוא חיפש עבודה, נקלט אקראית כבונה זרקורים במפעל בענף הת-אורה ונשאר בתחום לכל החיים. "קצת היה משעשע לי בחזרות ב'בית לסיף'", הוא מעיר ודרך אגב מסגיר את סביבת הגיל שלו שהוא כה טורח לעמעם. "אני עוד זוכר את פתי-חת האולם הזה, אז של 'הקאמרי', עם הצגת 'כנרת כנרת', ומרגיש מעין סגירת מעגל".

מהמפעל הגיע ללימודי תיאטרון באוניבר-סיטת תל אביב, המשיך לעיצוב תאורה להצגות (לא בתיאטרות הרפרטואריים, שם העמדות היו תפוסות) ולמופעי מחול ובידור. אותו עיסוק הביא לו את פרק ב' בחיי הנישואין שלו. הברדק של הצגת 'איזה ברדק גדול', מאת יונסקו, הצגה לה עיצב תאורה ב'בית צבי', הביא להיכרותו עם בן-עמי, אז מהתלמידות שם. יש להם שני ילדים משותפים ובן מנישואיו הקודמים.

לימים הקים בהוד השרון את 'דנאור', חברה מצליחה בענף התאורה ואת 'קומפיוט-לייט', שם הוא מתעסק בבקרה ממוחשבת של תאורה. רדלר נחשב לבר סמכא בתחום תאורת הבמה. את ספריו המקצועיים לומדים גם בחו"ל.

בנוסף פתח מוזיאון בנושא זה, לדבריו יחיד מסוגו בעולם.

למה נדרש אדם כדי להיות מעצב תאורת במה? "הוא צריך שיהיה לו חוש אסתטי ובעיקר הבנה של טקסט או של מה שיש במחול. בעיניי זה חמור כשיש מעצבי תאורה שבאים לחזרה ראשונה של הצגה בלי לקרוא בכלל את הטקסט. אצלי זה לא קרה אף פעם. הייתי בא מוכן - יודע את ההיסטו-ריה של המחזאי, מתי הוא פעל, מה סגנונו, מחפש את הנקודות המיוחדות ואז בא לעבוד על ההצגה תוך כדי דיבור בגובה העיניים עם הבמאי".

אפשר להרוס הצגה עם תאורה לא נכונה. "לגמרי! התאורה מחברת בין הצופה שיו-שב באולם לבין המתרחש על הבמה. אתה יכול להאיר את הבמה עם שני קווארצים, כמו שזה נקרא, ויהיה אור מלא. האם זה יבטא את הדרמה שמתרחשת על הבמה?"

כשרדלר נזכר בראשית דרכו בתיאטרון, הוא חש כמי שמפליג לפרה-היסטוריה. היום הכל ממוחשב ועם רובוטים. "אתה לוקח זרקור", הוא אומר, "ובעזרת המחשוב ישתנו הכיוונים, הצב-עים ועוצמת האור, כולל אפקטים מיוחדים. די בלחיצת כפתור כדי שהעסק ירוץ".

גם אם היה רוצה להתרחק מהתיאטרון לרגל עיסוקיו השונים, רדלר מגוע מכך. הוא חווה מקרוב את הקריירה הנפתלת של זוגות, שחקנית מאוד מוערכת, בתו של נחמן בן-עמי המנוח, מי שהיה שנים מבקר התיאטרון הסמכותי של 'מעריב'. "אין לי הסבר מדוע חגית איננה במקום הראוי לה, אולי פרט לכך שהיא לא אגרסיבית בקידום עצמה", הוא מעיר. "דברים השתנו. הכל חלק מתהליך של קידום מכירות. כולל מינוי הרמטכ"ל...".

אם לחזור לסיום המחזה שלך, אתה באמת אוהבים שושי?

"בניגוד לשם המחזה, אין אצלי דבר כזה יותר מדי שושי. זה, דומני, אומר הכל".